

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Горна Оряховица, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, VI СЪСТАВ, в публично заседание на пети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимира Ив. Николова-Петрова

при участието на секретаря Милена Гр. Д.а
като разгледа докладваното от Красимира Ив. Николова-Петрова Гражданско дело № 20214120100176 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

Предявени са искове с правно основание чл.415,ал.1 от ГПК във вр. чл.422,ал.1 от ГПК във вр. чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., с адрес на управление : Франция, гр. Париж, бул. «Осман» № 1, представлявано от Л.Д.и Л.В. чрез «БНП Париба Пърсънъл Файненс» С.А., клон България, чрез процесуален представител : юрисконсулт Н.М., твърди в исковата си молба, че със съобщение по ч. гр. д. № 1676/2020г. по описа на ГОРС, на ищеца е предоставена възможност за предявяване на иск за установяване дължимостта на вземането, обективизирано в издадената по посоченото дело заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, поради което за него е налице правен интерес от предявяването на настоящия иск за установяване съществуването на изискуемо вземане по договор за потребителски кредит № PLUS-15473068 в общ размер на 7 537.07 лв.

Твърди, че на 23.11.2017 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ и С. М. К. с ЕГН ***** е сключен договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15473068, посредством който страните са постигнали съгласие кредиторът да отпусне на кредитополучателя заем в общ размер на 5500.00 лв., за срок от 60 месеца, обхващащ периода от подписване на договора до 20.11.2022 г., съгласно погасителен план, включващ падежните дати на месечните погасителни вноски, техния размер и размера на оставащата

главница, като е договорено паричният кредит да бъде изплатен на 60 броя равни месечни вноски, всяка в размер на 198.41 лв., и в договора е посочена общата стойност на плащанията по кредита. Сочи, че въз основа на индивидуалния кредитен профил на ответника е определен годишен процент на разходите, а кредитополучателят заплаща и такса ангажимент, срещу което кредиторът сключва договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на § 1, т.5 от ЗПК, при съдържащите се в договора условия, размери и срокове. Твърди, че сумата, предмет на договора, е преведена по личната банкова сметка на ответника, декларирана от същия и посочена в договора за кредит. Заявява, че в чл.5 от договора е предвидено, че при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата, равно на ОЛП, обявен от БНБ, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година, плюс 10%.

Твърди, че длъжникът е преустановил плащането на вноските по кредит № PLUS-15473068 на 20.07.2019 г., като към тази дата са погасени 19 месечни вноски. Счита, че на основание чл.5 от договора, вземането на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ става изискуемо в пълен размер, ако кредитополучателят просрочи две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората пропусната месечна вноска, която в настоящия случай е 20.08.2019 г., като от тази дата вземането е станало ликвидно и изискуемо в целия му размер, за което от страна на кредитора е изпратено изрично уведомление до длъжника. Сочи, че тъй като от страна на длъжника не са извършвани погашения по дълга, от кредитора е подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК в ГОРС за следните дължими суми по договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15473068, както следва : сумата от 4641.64 лв. - главница, сумата от 2415,17 лв. - възнаградителна лихва за периода от 20.07.2019г. до 20.11.2022г, сумата от 480.26 лв. - мораторна лихва за периода от 20.08.2019 г. до 12.10.2020 г., законната лихва от датата на завеждане на заявлението за издаване на заповед за парично задължение до окончателното изплащане на вземането.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че в полза на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България, съществува вземане по договор PLUS-15473068, обективизирано в заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по ч. гр. д. № 1676/2020 г. по описа на ГОРС, а именно : 4 641.64 лв. - главница, 2 415.17 лв. - възнаградителна лихва за периода от 20.07.2019г. до 20.11.2022г., 480.26 лв. - мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.08.2019 г. до 12.10.2020г., ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането. Моли съда да му присъди и направените по ч. гр. д. № 1676/2020г. по описа на ГОРС разноси, както следва: 150.74 лв. - държавна такса, 50.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение, както и разноските за настоящото съдебно производство, съгласно списък по чл.80 от ГПК.

При условията на евентуалност, в случай, че така предявеният установителен иск бъде

отхвърлен поради ненадлежно обявена предсрочна изискуемост на вземането по кредита преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, моли съда да приеме, че е предявен осъдителен иск и да бъде прието, че същият има характер на волеизявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, чрез връчване на препис от същия на ответната страна. Посочва банкова сметка, по която може да се плати присъдената сума : IBAN: BG32 CITI 9250 1010 0091 41, BIC/SWIFT: CITI BG SF, Ситибанк Европа АД, клон България.

В съдебно заседание, ищецът, редовно призован, не се представлява. Депозира писмена молба, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Н.М., с която моли съда да разгледа делото в негово отсъствие. Поддържа исковата молба. Излага съображения. Моли съда да уважи предявените искове и да му присъди направените разноски в двете съдебни производства.

Ответникът С. М. К. с ЕГН *****, с адрес : град Г. О. ул..., призован чрез залепване на уведомление по реда на чл.47 от ГПК, не депозира писмен отговор на исковата молба.

В предоставения й срок по чл.131 от ГПК, адв. П.Й. Б. от ВТАК, назначена от съда за особен представител на ответника С. М. К. на основание чл.47,ал.6 от ГПК, депозира писмен отговор. Счита, че от исковата молба не става ясно как точно е формулирана претендираната като главница сума в размер на 4641,64 лв. Сочи, че в приложеното копие на договор за потребителски паричен кредит PLUS - 15473068, оторизационен код a3669y91 от 23.11.2017 г., в който е инкорпориран погасителен план, дължимата главница към 20.07.2019 г. е в размер на 4 389,55 лв. Заявява, че ищцовото дружество е признало факта, че ответникът е плащал редовно всички месечни погасителни вноски от вноската № 1 до вноската № 19 вкл., всяка от които в размер на 198,41 лв.

Счита, че предявените искове са процесуално допустими, предявени са от лице, имащо правен интерес да иска установяване със сила на пресъдено нещо съществуването на вземанията си по издадената Заповед за изпълнение № 267/29.10.2020 г. по ч. гр. дело № 1676/2020 г. по описа на ГОРС; спазени са правилата за родова и местна подсъдност на спора, както и процесуална легитимация на страните. Посочва, че предвид процесуалното си качество на назначен особен представител и факта, че към този момент не е осъществила успешно контакт с ответника, оспорва изцяло предявените от ищеца искове, както по основание, така и по размер. Счита, че претенциите на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С. А. са неоснователни и в хода на настоящото производство ще останат недоказани, с оглед на което следва да бъдат отхвърлени изцяло, ведно със следващите се от това правни последици.

Заявява, че в процесния договор за кредит, на страница първа, в данни за кредитор са изписани само имената на търговеца /БНП Париба Пърсънъл Файненс ЕАД/, седалище и адрес на управление и ЕИК, без да е индивидуализирано кое конкретно лице, сключва договора от името и за сметка на кредитора, а на страница пета от „Условия по договор за кредит“, в дясната таблица, в колоните за „кредитор“ има изписани саморъчно следните

имена: „Д.В.“, дата: 23.11.2017 г., и положен саморъчен подпис. Възражава, че нито към цитирания договор за кредит, нито към преписката по настоящото дело, е приложено пълномощно или какъвто и да е друг документ, от който да става ясно, на какво основание лицето „Д.В.“ - подписала конкретния договор за потребителски кредит, притежава качеството представител на кредитора. Заявява, че така възниква съмнение относно валидността на сключения договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS -15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г. и Условия по договор за кредит от 23.11.2017г., с оглед на което твърди, че същият е подписан от лице, което няма качеството оправомощена страна, а това води до недействителност на договора.

Твърди, че в преписката по настоящото дело липсват доказателства представлявания от нея ответник реално да е получил процесната сума в размер на 5550,00 лв. Счита, че кредиторът не е изпълнил своето задължение да предостави на кредитополучателя сумата посочена в договора, с оглед на което липсва валидно възникнало облигационно правоотношение между кредитор и длъжник, т.е. липсва договорно правоотношение, което да обвързва С. М. К..

Оспорва изцяло приложения към исковата молба договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS - 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017 г. и Условия по договор за кредит от 23.11.2017 г., тъй като същите са недействителни, поради липса на предвидените в ЗПК предпоставки за валидност, наличието на множество неравноправни клаузи, липса на индивидуално договаряне, недоказаност на размера на исковата претенция и ненастъпила предсрочна изискуемост към момента на подаване на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

В случай, че съдът приеме за установено, че между страните по процесния договор е възникнало валидно облигационно правоотношение, прави изложените по-долу възражения. Посочва, че договорът за потребителски кредит е формален, поради което, за да бъде валиден, следва да отговаря на изискванията на чл.10 - чл.15 от ЗПК, да е сключен в писмена форма, на хартиен или друг носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид и размер шрифт - не по малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка страна и прочие. Твърди, че в конкретния случай в представения по делото договор е нарушена разпоредбата на чл.10,ал.1 от ЗПК, а именно: процесният договор и условията към него са с размер на шрифта по-малък от 12, с оглед на което договорът за кредит е недействителен на основание чл.22 от ЗПК. Сочи, че в резултат на по-малкия размер на шрифта от 12, текстът е дребен и труден за четене, а когато не са спазени изискванията на чл.10,ал.1 от ЗПК, договорът за кредит е недействителен, от което следва, че неспазването на изискуемите реквизити влече след себе си нищожност на договора. Заявява, че предвид разпоредбата на чл.23 от ЗПК, когато договорът бъде обявен за недействителен, потребителя връща чистата стойност на кредита, без да дължи лихва или други разходи по кредита. Счита, че с оглед изначалната недействителност на договора, с

платените от ответника 19 броя месечни вноски /от вноса № 1 до вноса № 19, всяка от вноските в размер на 198,41 лева/, следва да бъде погасена съответната част от дължимата главница, който в конкретния случай е в размер на 3 769,79 лв. Твърди, че ответникът не дължи лихва или други разходи по кредита, тъй като съгласно чл.23 от ЗПК такива не се дължат.

Сочи, че в т.2 от условията по договор за кредит е уговорено, че от предоставената в заем сума, в общ размер на 5500,00 лв., следва да бъде платена сума в размер на 1848,00 лв., представляваща цена за покупка на застраховка „Защита на плащанията“, платима директно от кредитора на застрахователен агент „Директ Сървисис“ ЕАД, след което сумата за т.нар. „застрахователна премия“ да бъде възстановена от ответника, като част от стойността на договорените погасителните вноски по кредита. Възражава, че сумата, дължима за т.нар. „застрахователна премия“, представлява 33,60 % от целия размер на главницата и е разделена на 60 броя равни месечни вноски, всяка на стойност 30,80 лв., респ. е включена в сумата по дължимите ежемесечни погасителни вноски. Заявява, че липсва приложен какъвто и да е документ, който да доказва плащане от страна на кредитора към застрахователния агент „Директ Сървисис“ ЕАД, към исковата молба не е представен договор за сключена застраховка или друг документ, който да доказва желание на ответника да сключи застраховка „Защита на плащанията“, респ. да се е задължил да заплаща „застрахователна премия“. Твърди, че вземанията за „Застрахователна премия“, които макар да не се претендират изрично в исковата молба, но са отчитани плащания на постъпилите 19 броя погасителни вноски, се основават на неравноправни клаузи, респ. на такива, които противоречат на закона и добрите нрави. Счита също, че от процесния договор не може да се изведе конкретното съдържание на посочената в него „Застрахователна премия“. Заявява, че изхождайки от общото правило на чл.143,ал.1 от ЗЗП, уговорката за дължимост на подобна „Застрахователна премия“, представлява неравноправна клауза, тъй като не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между насрещните страни по договора. Счита, че застрахователната премия всъщност е част от процесния договор за кредит, макар за нейната дължимост да се твърди, че е оформена отделна сделка, за която няма доказателства, очевидно с цел да се заобиколи ограничението на чл.19,ал.4 ЗПК, като на практика сумата в размер на 1848,00 лв. представлява възнаграждение по договора, което е над допустимия законов размер. Смята, че клаузата, уреждаща дължимостта на въпросната застрахователна премия, е нищожна, тъй като не отговаря на изискването за добросъвестност и противоречи на добрите нрави по смисъла на чл.26,ал.1 ЗЗД. Твърди, че поради това кредитополучателят следва да върне само чистата стойност на кредита, респ. с платените от ответника 585,20 лв. /19 вноски по 30,80 лв. всяка/ за „Застраховка на плащанията“, следва да бъде погасена съответната част от дължимата главница.

Твърди, че уговорената с договора „такса ангажимент“ (в т.2 от Условия по договор за кредит), срещу която кредиторът „фиксира лихвения процент за срока на договора“, се явява нищожна, поради противоречие на същата с добрите нрави. Соци, че срещу заплащането на

сумата от 192,50 лв. потребителят на практика не получава насрещна престация, а въпросната такса представлява скрито възнаграждение по договора. Счита, че съгласно чл.26,ал.4 от ЗЗД и тази част от процесния договор не е породила действие, респ. за кредитополучателя не е възникнало задължение да заплаща тази сума, с оглед на което ответникът следва да върне само чистата стойност на кредита.

Посочва, че при сключване на договора не са спазени изисквания на чл.11,ал.1,т.10 ЗПК, доколкото не е посочена каквато и да било методика, относно начина на формиране на ГПР - кои компоненти са включени в него и как точно се формира същият, като компонентите на ГПР са неясни и дават възможност на кредитора да завишава цената на отпуснатия кредит, което на практика е сторено с уговорката за заплащане на застрахователна премия и такса ангажимент. Посочва, че в т.3 от „Условия по договор за кредит“ не е предвидено кредитополучателят да заплаща лихва по кредита, а е дефинирано, че „погасителните вноски съставляват изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, съставляваща печалбата на кредитора, но т.нар. „печалба на кредитора“ не е посочена като стойност, не е упомената в погасителния план, а в него са посочени ГПР и лихвен процент. Поради това счита, че процесният договор за кредит е недействителен, защото не отговоря на изискванията на ЗПК, съответно длъжникът следва да върне само чистата стойност на кредита.

Оспорва да е налице настъпване на твърдяната от ищеца предсрочна изискуемост на кредита. Позовава се на недействителност на разпоредбата на чл.5,изречение второ от Условията по договора, относно предписаното автоматично настъпване на предсрочна изискуемост на вземането на кредитора „без да е необходимо изпращане на съобщение от кредитора за настъпване на предсрочна изискуемост“. Сочи, че съгласно т.18 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, „Постигната в договора предварителна уговорка, че при неплащане на определен брой вноски или при други обстоятелства кредитът става предсрочно изискуем и без да уведомява длъжника кредиторът може да събере вземането си, не поражда действие“. Заявява, че приложеният по делото документ, наименован „Последна покана“, не е получен от кредитополучателя, с оглед на което искът за главница за неплащаните вноски следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Заявява, че качеството на назначен особен представител на ответника не й дава право да получава уведомления извън съобщения за процесуални действия по делото и няма обективна възможност да осъществи контакт с представлявания длъжник, за да му предаде съдебните книжа.

Посочва, че процесният договор за кредит е бланков, същият не е бил предмет на предварително договаряне между страните, т.е. кредитополучателят не е имал възможност да влияе върху неговото съдържание. Счита, че в настоящия случай липсват индивидуално уговорени клаузи, тъй като и договора и условията по него са били изготвени предварително, респ. потребителят не е имал възможност да влияе върху тяхното съдържание, по смисъла на чл.146,ал.1 от ЗЗП.

Оспорва като недопустим предявеният в условията на евентуалност осъдителен иск. Оспорва иска по изложените основания за недействителност на договора или отделни

негови клаузи и недоказаност на претендираното вземане по основание и размер. Моли съда да постанови решение, по силата на което да отхвърли като неоснователни и недоказани предявените искове.

В съдебно заседание, ответникът С. М. К., не се явява. Особеният процесуален представител – адв. П.Б. от ВТАК, поддържа писмения отговор. Моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни. Счита, че ако в случая се установи, че ответникът дължи определени суми, то той следва да върне чистата стойност на кредита, но не и начислените лихви и други разходи, с оглед разпоредбата на чл.23 от ЗПК. Излага съображения.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно изискванията на чл.235,ал.2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното :

Съдът е приел за безспорни по делото фактите, че „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., Франция, рег. № 542097902, чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“, ЕИК 204915054, е депозирало на 28.10.2020г. пред ГОРС заявление по реда на чл.410 от ГПК, образувано е ч. гр. дело № 1676/2020г., по което ГОРС е издал заповед за изпълнение на парично задължение № 267 от 29.10.2020г. в полза на „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“, клон България, против С. М. К. с ЕГН *****, с която е задължил ответника да заплати на посоченото дружество, както следва : сумата от 4641,64 лв. - неиздължена главница по договор за потребителски паричен кредит № PLUS - 15473068/23.11.2017г.; сумата от 2415,17 лв. - възнаградителна лихва за времето от 20.07.2019г. до 20.11.2022г., сумата от 480,26 лв. - мораторна лихва за периода от 20.08.2019 г. до 12.10.2020г.; законната лихва върху главницата, считано от 28.10.2020г. до изплащане на вземането; сумата от 150,74 лв. - разноски за платена държавна такса, и сумата от 50 лв. – разноски за юрисконсултско възнаграждение. Безспорни са и фактите, че издадената заповед за изпълнение на парично задължение е връчена на длъжника по реда на чл.47 от ГПК – чрез залепване на уведомление на постоянния му и настоящ адрес.

Видно от приложените по делото заверени преписи от извлечение от основно вписване в търговския и фирмен регистър към 13.03.2018г. на Париж; нотификация за презгранично сливане от канцеларията на Търговския съд в Париж до Агенция по вписванията в Р. България от март 2018г., ведно с приложено писмо от канцеларията на Търговския съд в Париж до Агенция по вписванията в Р. България, „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД има статут на „заличен търговец“ в Търговския регистър, считано от 24.04.2018г., като дружеството е преобразувано по реда на чл.265г от ТЗ чрез трансгранично вливане в едноличния собственик на капитала му „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А - Франция с номер в Търговски и фирмен регистър 542 097 902, при което съгласно чл.265о,ал.2 от ТЗ, с вписването на преобразуването се прекратява преобразуващото дружество, а правата и задълженията му преминават върху приемащото дружество.

Видно от приетите писмени доказателства : заверени преписи от договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване

на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г., условия по договора за кредит, извлечение по кредит PLUS – 15473068 към дата 14.01.2021г., последна покана изх. № PLUS – 15473068 от 21.05.2020г., същите удостоверяват факти, че между ищеца „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“ Париж, чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“, клон България, и ответника С. М. К. с ЕГН ***** е сключен договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г. От процесния договор е видно, че кредиторът „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД се е задължил да предостави на кредитополучателя С. М. К. кредит за потребителски цели в размер от 5500 лв., а кредитополучателят се е задължил да върне същия на кредитора при следните условия: размер на кредита за покупка на застраховка „Защита на плащанията“ – 0,00 лв., застрахователна премия – 1848 лв., общ размер на кредита – 5500 лв., такса ангажимент – 192,50 лв., брой погасителни вноски – 60 броя, размер на месечната погасителна вноска – 198,41 лв., обща стойност на плащанията – 11904,60 лв., ГПР – 33,00 %, лихвен процент – 27,01 %, като в договора е посочен погасителен план с първа падежна дата – 20.12.2017г., последна падежна дата – 20.11.2022г.

По делото е изготвена и приета СИЕ, видно от която на 23.11.2017г. на кредитополучателя С.К. е предоставен паричен кредит в размер на 5500 лв., като сумата е усвоена еднократно от ответника на 23.11.2017г. по банков път. От заключението на СИЕ се установява, че ответникът е извършил плащания по процесния договор в общ размер от 3769,79 лв., с които кредиторът е приел за погасени 19 броя месечни вноски. От приетата СИЕ се установява, че последното плащане по договор № PLUS-15473068 от 23.11.2017г. е извършено на 27.05.2019г., след което няма други плащания по кредита. От приетата СИЕ се установява също, че ГПР в размер на 33%, посочен в процесния договор, е формиран по следния начин : 27,01 % - фиксиран лихвен процент и 5,99 % - други разходи във връзка с отпуснатия кредит, в т.ч. такса ангажимент /192,50 лв./; ГПР в размер на 33 % надвишава законната лихва за просрочени задължения 3,3 пъти. Видно от писменото заключение, ако при изчисляване на ГПР се включат разходите за застрахователна премия в размер на 1848 лв., то тогава размерът на ГПР би бил 69,82 %. Съдът кредитира заключението на СИЕ като обосновано, обективно и неоспорено от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са установителни иски с правно основание чл.415,ал.1 от ГПК във вр. чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, които са допустими. Предвид изложените по-горе данни, съдът счита, че за ищеца действително е налице правен интерес от предявяване на настоящите иски за установяване съществуването на присъдените в негова полза парични вземания със Заповед № 267/29.10.2020г. по ч. гр. дело № 1676/2020г. по описа на ГОРС, връчена на длъжника по реда на чл.47 от ГПК, като искът е предявен надлежно в срока по чл.415,ал.1 от ГПК.

Разгледани по същество, предявените установителни иски се явяват неоснователни, по изложените по-долу съображения.

Въз основа на приетите писмени доказателства - договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г., условия по договора за кредит, извлечение по кредит PLUS – 15473068 към дата 14.01.2021г., както и от заключението на приетата СИЕ, се установяват изложените в исковата молба факти, че „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.” Париж, чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.”, клон България, и ответникът С. М. К. с ЕГН ***** са се намирали в облигационно правоотношение, произтичащо от сключен на 23.11.2017г. договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта, с № PLUS-15473068, оторизационен код а3669у91. От цитираните по-горе писмени доказателства, както и от заключението на приетата СИЕ, безспорно се установява, че кредиторът „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.” Париж, чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.”, клон България е изпълнил задълженията си, произтичащи от сключения между него и ответника договор за потребителски паричен кредит, да предостави на кредитополучателя С.К. потребителски кредит в размер от 5500 лв., като ответникът е получил горепосочената сума, както следва : сума в размер от 1918,12 лв., с която е погасено друго парично задължение на потребителя по друг договор, сключен със същия кредитор, сума от 192,50 лв. за заплащане на такса ангажимент и сума в размер от 3389,38 лв., усвоена от К. по банков път в деня на сключване на договора – 23.11.2017г. При тези факти, приетите по делото писмени доказателства и СИЕ обосновават извод, че за ответника действително е възникнало задължение, по силата на така сключения договор, с оглед писмено изразеното в процесния договор съгласие за това от ответника – кредитополучател, да върне предоставената му сума.

С оглед гореизложеното, съдът намира за неоснователни възраженията на особения представител – адв. П. Б. от ВТАК, за недействителност на процесния договор поради липсата на съгласие за неговото сключване, тъй като кредиторът не е изявил никъде волята си, а подписът под договора не може да се приеме като волеизявление от страна на кредитора. Съдът намира, че предявените възражения не почиват на доказателствата по делото, като договорът за потребителски паричен кредит от 23.11.2017г. е подписан за кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ от посоченото в договора лице Десислава Велчева, както и от ответника К. – в качеството му на кредитополучател, и валидността на договора произтича от това, че той носи подписите на страните по него и тези подписи не са оспорени. Оспорването на валидността на договора от страна на особения представител ответника досежно наличието на съгласие за сключването му от ищеца е необосновано. Тъй като ищецът твърди, че е обвързан от процесния договор, той не оспорва качеството на лицето, което го е подписало от негово име, и претендира суми по този договор, поради което в случая не може да се приеме, че договорът е нищожен поради липса на съгласие за сключването му от страна на кредитора. Самото позоваване на договора от страна на кредитора е достатъчно, за да се счете, че той приема извършените от негово име действия, дори и да не са налице конкретни доказателства за обема на представителна власт на лицето, което е подписало договора от негово име. Видно от данните по делото, приетите по делото

писмени доказателства и заключението на неоспорената от страните СИЕ подкрепят твърденията на ищеца и обосновават извод, че е налице валидно сключен между страните договор за потребителски паричен кредит. Цитираните писмени доказателства удостоверяват по делото и фактите, че договорът е сключен в писмена форма, подписан е и подписът на нито една от страните не е оспорен, ответникът е получил предоставения му от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ потребителски кредит, като по посочената от ответника банкова сметка е предоставена реално и фактически сумата, отпусната от кредитора, ответникът е извършвал и плащания за погасяване на предоставения му кредит до 27.05.2019г. /в този смисъл е Решение № 398/18.11.2020г. по в.гр.дело № 492/2020г. по описа на ВТОС/.

Предвид изложено и въз основа на заключението на приетата СИЕ, безспорно се установява, че договорът е изпълняван и от двете страни, като след 27.05.2019г. ответникът К. е престанал да изпълнява задължението си да внася погасителната месечна вноска за възстановяването на сумите, изтеглени по процесния кредит. От заключението на приетата по делото СИЕ, неоспорена от ответната страна, се установява, че кредитополучателят К. е извършил плащания по процесния договор в общ размер от 3769,79 лв., с които кредиторът е отчел погасяване на 19 месечни поредни вноски, всяка в размер на 198,41 лв. При тези факти, в случая се обосновава извод, че ответникът не е изпълнил изцяло задължението си да заплати на кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД пълния размер на следващите договорени поредни 15 броя месечни погасителни вноски /от № 20 до № 35 вкл./, по горепосочения договор, към датата на подаване на заявлението /28.10.2020г./, нито пълния размер на следващите договорени поредни 3 броя месечни погасителни вноски /от № 35 до № 38 вкл./, дължими по горепосочения договор към датата на подаване на настоящата искова молба в съда /21.01.2021г./.

Съгласно практиката на ВКС, обективизирана в Решение № 384/02.11.2011 г. по гр.д. № 1450/2010 г., I-во г.о., Определение № 751/17.08.2010 г. по гр.д. № 2022/2009 г., I-во г.о., ако съдът установи нищожност на договор, от който страните черпят права е длъжен да се съобрази с нищожността при решаване на спора по същество, когато тя е очевидна и произтича пряко от договора, дори и без да е направено възражение за нищожност. Наред с това, съдът следва да следи служебно и за наличието на неравноправни клаузи в договора за потребителски кредит, които противоречат на закона - Директива 93/13/ЕИО от 05.04.1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, Закона за потребителския кредит, Закона за защита на потребителите и Закона за задълженията и договорите, като тези нищожни клаузи не следва да се прилагат. В тази връзка, в конкретния случай са предявени множество възражения от особения представител на ответника, които съдът намира за основателни и обосновани от приетите писмени доказателства.

Процесният договор по своята правна характеристика действително отговаря на договор за потребителски кредит по смисъла на чл.9,ал.1 от ЗПК, поради което спрямо правоотношението намират приложение нормите на специалния закон, а по аргумент от чл.24 от ЗПК – и уредбата на неравноправните клаузи в потребителските договори (чл.143 –

148 от ЗЗП). В разглеждания случай доколкото кредитополучателят е физическо лице - ползвател на предоставена финансова услуга, той има качеството потребител по смисъла на § 13, т.1 от ДР на ЗЗП, съответно клаузите на сключения между него и ищеца договор за кредит подлежат на проверка за действителност. Съгласно разпоредбата на чл.143 от ЗЗП, неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като законодателят установява различни хипотези. Неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално – чл.146, ал.1 от ЗЗП. Клаузите, които не са уговорени индивидуално са дефинирани в чл.146, ал.2 от ЗЗП, а именно - клаузи, изготвени предварително, при които потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Като пример за такива клаузи се сочат договорите, сключени при общи условия, като изброяването им не е изчерпателно. В чл.144 от ЗЗП са посочени изключенията, при които определени хипотези, регламентиращи неравноправни клаузи в договорите с потребители, визирани в чл.143 от ЗЗП са неприложими. Така съгласно чл.147, ал.2 от ЗЗП, при съмнение относно смисъла на определена клауза в договора, тя се тълкува по благоприятен за потребителя начин.

В тази връзка, на първо място, съдът намира, че в случая кредиторът не е изпълнил задълженията си да предостави на ответника-потребител подробна преддоговорна информация по реда и посредством формуляра, предвидени в чл.5, ал.1 - ал.6 от ЗПК (стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно приложение № 2, на български език, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на информацията и на общите условия да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12); липсват доказателства между страните да е разменена кореспонденция и ответникът да се е запознал с предоставената му от ищеца преддоговорна информация. Съдът счита, че в случая не са изпълнени изискванията и на чл.5, ал.4 от ЗПК и чл.11, ал.2 от ЗПК, а именно: кредиторът да предостави на потребителя изискуемата информация във формата на стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно приложение № 2 и приложимите общи условия безвъзмездно, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на информацията и на общите условия се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12. Поради това, в случая не може да се приеме, че страните са постигнали съгласие относно конкретния предмет и съществения условия на процесния договор, както и съгласие приложените по делото условия по договор за кредит да съставляват неразделна част от сключения между тях договор за потребителски кредит и да допълват съществения условия по този договор.

На следващо място, съгласно чл.10, ал.1 от ЗПК (Изм. – ДВ, бр.35 от 2014г., в сила от 23.07.2014г.), договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра

– по един за всяка от страните по договора. От приложения по делото препис от процесния договор за потребителски кредит се установява, че същият не отговоря на посочените изисквания, тъй като видимо се установяват абзаци, изготвени на шрифт по-малък от 12, в т.ч. наименованието на договора, дата, страните по същия, параметрите и условията на договора; установяват се и разлики в размера и формата при изписване на някои от думите и удебеляване /заглавието и др./. Поради това, в случая основателно се явява възражението на особения представител, че договорът се явява недействителен по смисъла на чл.22 от ЗПК, поради противоречие със закона - чл.10,ал.1 от ЗПК (Изм. – ДВ, бр.35 от 2014г., в сила от 23.07.2014г.). С въведените в чл.10,ал.1 и чл.11 от ЗПК изисквания, законодателят цели защита на правата на потребителя, посредством гарантирането на четлив и ясен документ, обективизиращ по несъмнен и прозрачен начин волята на страните при сключването на сделката. Съдът счита, че в случая това не е налице по отношение на екземпляра от договора, сключен с потребителя, като отклонението от предвидените с горепосочените нормативни промени изисквания, досежно шрифта на договора за потребителски кредит, не съответства на принципите за прозрачност, равнопоставеност и отговорно кредитиране.

Наред с това и с оглед изложеното по-горе, съдът счита, че процесният договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код a3669y91 от 23.11.2017г., не отговаря и на изискванията, установени в чл.11,ал.1,т.2, т.6, т.7, т.9, т.10, т.11, т.12, т.15, т.16, т.18, т.19 и т.23 от ЗПК, тъй като договорът не съдържа по ясен и разбираем начин за потребителя подробна информация за вида на предоставения кредит, срока на кредита, общия размер на кредита и условията за усвояването му, лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация да се предостави за всички приложими лихвени проценти, годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин; условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването; информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора; извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания, посочващ дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания, както и разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи; информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и

безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; лихвения процент, който се прилага при просрочени плащания, изчислен към момента на сключване на договора за кредит, начините за неговото променяне, както и стойността на всички разходи, които се дължат при неизпълнение на договора; предупреждение за последиците за потребителя при просрочие на вноските; обезпеченията, които потребителят е длъжен да предостави; изискуемите застраховки, ако има такива; реда за прекратяване на договора. Поради това, процесният договор договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г., се явява недействителен по смисъла на чл.22 от ЗПК, поради неспазване на изискванията на чл.10,ал.1 от ЗПК и чл.11,ал.1,т.7, т.9, т.10, т.11 и т.12 от ЗПК и чл.12,ал.1,т.7 – т.9 от ЗПК. С оглед на изложеното и съобразно разпоредбата на чл.23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Настоящият съдебен състав счита, че в случая клаузите на процесния договор за кредит не са част от Общи условия, при които ищецът-кредитор сключва договорите за кредит, а са част от съдържанието на сключения между страните по спора конкретен договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г. Съдът намира, че въпреки това, клаузите на самия договор не са индивидуално уговорени, с оглед хипотезата на чл.146,ал.2 от ЗЗП. Ноторно известно е и от приетите писмени доказателства се установява, че сключването на договор за кредит се предхожда от депозиране на молба от страна на кандидата-кредитополучател, но обстоятелството, че тази молба е индивидуално разгледана, не означава, че договорът съдържа индивидуално уговорени клаузи, защото няма как ответникът да сезира кредитора за искания от него кредит, ако не подаде молба, съответно няма как тази молба да не бъде разгледана индивидуално, тъй като бъдещият кредитополучател сам сезира кредитора с искането си. Не молбата и разглеждането ѝ правят договора индивидуално уговорен, а начинът, по който се постига съгласието между страните. Видно от приложения по делото договор за предоставяне на паричен заем договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г., същият е бил изготвен предварително като типов договор за предоставяне на потребителски кредит, условията на който предварително са разработени от ищеца-кредитор и с които условия потребителят е бил принуден да се съгласи, избирайки конкретния кредитор и предложения от него финансов продукт. В тази връзка, ищецът не представя по делото писмени доказателства, удостоверяващи изготвянето на проект, обсъждане на клаузи, наличие на предложения за друга редакция на клаузи от договора и т.н., от които да се направи извод, че представеният договор не е изготвен предварително и че не е използван в тази същата редакция за всички кредитополучатели на потребителски паричен заем от

ищцовото дружество, като това се отнася особено за посочените в договора параметри и условия по кредита. Поради това, съдът счита, че съдържанието на горепосочените клаузи са част от стандартни, изготвени предварително условия на ищеца-кредитор и ответникът-потребител не е имал възможност да влияе върху съдържанието им към момента на сключване на договора. Липсват доказателства, при тежест на ищеца ([чл.146,ал.4 от ЗЗП](#)), че клаузите в договора са включени в неговото съдържание в резултат на изричното им обсъждане и съгласие на потребителя. Поради това, съдът приема, че клаузите на процесния договор за предоставяне на потребителски кредит са били изготвени от кредитора предварително и кредитополучателят не е имал възможност да окаже влияние върху съдържанието им. В този смисъл, тези клаузи ще се приемат за нищожни, ако се установи, че са неравноправни, на основание [чл.146 от ЗЗП](#). Налице е изключението на [чл.146,ал.2 от ЗЗП](#), като ответникът може да се ползва от защитата на потребителите, предвидена в ЗЗП, който в частта, касаеща регламентацията на неравноправните клаузи в потребителските договори, въвежда разпоредбите на [Директива 93/13/ЕИО](#) на Съвета от 5 април 1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори.

Съгласно [чл.143,т.5 от ЗЗП](#), неравноправна клауза е всяка уговорка, която задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Съгласно [чл.143,т.18 от ЗЗП](#), неравноправна клауза е и тази уговорка, която не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора.

Във връзка с изложеното дотук, съдът намира за основателни възраженията на особения представител, че от съдържанието на процесния договор и на приложените към исковата молба условия по договор за кредит не може да се изведе наличието на конкретна уговорка между страните за заплащане на посочената „Застрахователна премия“ в размер от 1848 лв., за наличието на договор за сключена застраховка или друг документ, който да доказва желание на ответника да сключи застраховка „Защита на плащанията“, респ. да е поел задължение да заплаща „застрахователна премия“ във връзка с процесния договор за кредит, в пълно противоречие с изискванията на [чл.11,т.19 и т.25 от ЗПК](#) и [чл.12,7,т.9 и т.12 от ЗПК](#). Същевременно, по делото не са ангажирани никакви годни доказателства за наличието на реално осъществено плащане от страна на кредитора към застрахователен агент „Директ Сървисис“ ЕАД, което да е извършено на основание процесния договор за кредит. По този начин, начислената от кредитора – ищец към общата стойност на плащанията по договора за потребителски паричен от 23.11.2017г. сума в размер от 1848 лв. – „застрахователна премия“, представлява 33,60 % от размера на главницата /5500 лв./, като същата е включена в сумата по дължимите ежемесечни погасителни вноски като допълнително плащане на стойност 30,80 лв. ежемесечно. По този начин, при включване в ГПР, който е вписан в процесния договор в размер на 33 % и надвишава законната лихва за просрочени задължения 3,3 пъти, и разходите за застрахователна премия в размер на 1848 лв., то тогава размерът на ГПР възлиза на 69,82 % и надвишава многократно размера на законната лихва. Поради това и съобразно [чл.143,ал.1 от ЗЗП](#), уговорката за дължимост на подобна

„Застрахователния премия“, представлява неравноправна клауза, тъй като не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между насрещните страни по договора, и с нея се заобикаля ограничението на чл.19,ал.4 ЗПК, ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. В този смисъл, основателни са възраженията на особения представител, че клаузата, уреждаща дължимостта на въпросната застрахователна премия, е и нищожна, тъй като не отговаря на изискването за добросъвестност и противоречи на добрите нрави по смисъла на чл.26,ал.1 ЗЗД.

Съдът намира, че в конкретния казус клаузите на процесния договор са неравноправни, тъй като в него не е удостоверено и съгласието на страните договорът да бъде сключен при общи условия, нито са налице клаузи, които да препращат за всички неуредени в договора въпроси към приложените към този договор условия по договор за кредит. По този начин, клаузите на процесния договор, които не препращат към разписаните от страните условия по договор за кредит, са проява на недобросъвестност и накърняват добрите нрави, като поради реално формирания от кредитора ГПР /69,82 %/, надвишаващ многократно размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на МС, последиците, крайният резултат на сделката не е съвместим с общоприетите житейски норми за справедливост и добросъвестност. В този смисъл, тази сделка е довела до неоправдано разместване на имуществени права, при което потребителят е принуден да търпи значителна загуба в случай на плащане на всички начислени от кредитора парични задължения, която последица той не е желал и не е очаквал.

Предвид гореизложеното, съдът намира за основателни и подкрепящи се от събраните по делото доказателства, доводите на особения представител на ответника, че горепосочените клаузи от процесния договор се явяват нищожни по смисъла на [чл.146,ал.1 от ЗЗП](#) във вр. 143,т.5 и т.18 от ЗЗП във вр. чл.26,ал.1,предл.1 от ЗЗД - като неравноправни клаузи и противоречащи на закона, и на основание чл.19,ал.5 във вр. ал.4 от ЗПК и чл.26,ал.1,предл.2 от ЗЗД – поради заобикаляне на закона, съответно следва да бъдат прогласени като такива от съда.

На следващо място, съдът намира, че и клаузата в процесния договор относно начисляването на такса ангажимент също се явява недействителна.

От приетите писмени доказателства се установява, че т.нар. такса ангажимент е посочена във фиксиран размер към момента на сключване на договора – 192,50 лв., без да е постигнато съгласие между страните по процесния договор за какви конкретни по естеството си действия за поет „ангажимент“ ще бъдат извършвани и каква ще бъде тяхната цена. Иначе казано, договорната клауза възлага в тежест на потребителя репарирание на сума за бъдещ разход, определена по неясен механизъм, без фактическият състав на възникване на вземането изобщо да включва реалното извършване на някакъв разход от кредитора (каквито твърдения няма и в заявлението). Липсата на изрична клауза в договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване

на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код a3669y91 от 23.11.2017г., както и в приложените към исквата молба условия по договор за кредит, с която в договора да са определени ясно и точно видът, размерът и действието, за което се събира такса ангажимент, съставляваща допълнителна услуга, води до невъзможност да бъде осъществена преценка свързана ли е с договора за кредит по смисъла на чл.10а,ал.1 от ЗПК, а съдържанието ѝ не може да бъде определено в договора, противно на изискванията на чл.10а,ал.4 от ЗПК. Посочените норми на ЗПК позволяват начисляването на допълнителни услуги само в случай, че са свързани договора за кредит, т.е. с изпълнение на основните задължения на страните по него. В тази връзка, настоящият съдебен състав намира, че чрез начисляването на обсъжданата такса се заобикаля и ограничението в разпоредбата на чл.33,ал.2 от ЗПК, регламентираща максималния размер на обезщетението за забава – до размера на законната лихва, а клаузата, която предвижда плащането ѝ, му е нищожна и на основание чл.21,ал.1 от ЗПК.

Съгласно чл.9 33Д страните могат свободно за определят съдържанието на договора, но автономията на волята е ограничена от същата разпоредба в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. Последицата от пристъпване на това ограничение е пълна или частична нищожност (арг. от чл.26,ал.1 от 33Д). В случая клаузите за предвидена застрахователна премия и за такса ангажимент са в пряко отклонение от императивни правни норми, заобикалят такива и противоречат на добрите нрави, поради което са нищожни. Посоченото, съгласно чл.411,ал.2,т.2 от ГПК, разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО, практиката по прилагането ѝ (например решения по дела С-473/00, С-618/10, С-472/11, С-49/14 г., С-176/17 г. и определение от 28.11.2018 г. по дело С-632/17 г. на СЕС) и практиката на националните съдилища (например определение № 974/07.12.2011 г. по ч.т.д. № 797/2010 г., на II Т.О. на ВКС; определение № 26332/19.12.2014 г. по в.ч.гр.д. № 17562/2014 г. на Софийски градски съд; определение от 23.06.2017 г. по в.ч.гр.д. № 187/2017 г. на Окръжен съд – Габрово; определение № 1721/18.05.2018 г. по в.ч.т.д. № 572/2018 г. на Окръжен съд – Варна; определение № 53/24.01.2019 г. по в.ч.гр.д. № 53/2019 г. на Окръжен съд – Ловеч; определение № 44/09.01.2019 г. по в.ч.гр.д. № 1407/2018 г. на Окръжен съд – Стара Загора, определение от 08.04.2019 г. по в.ч.гр.д. № 283/2019 г. на Окръжен съд – Велико Търново; определение № 245/17.06.2019 г. по в.ч.гр.д. № 328/2019 г. на Окръжен съд – Велико Търново и много други), е в рамките на проверката, дължима от съда и съставлява основание както за отказ от издаване на заповед за изпълнение, така и за отхвърляне на така предявените искиви претенции.

На следващо място, приетите писмени доказателства и заключението на неоспорената СИЕ сочат също, че падежът на последната погасителна вноска не е настъпил /22.11.2022г./, поради което не може да се приеме, че претендираното парично вземане за главница е ликвидно и изискуемо в пълния му размер към датата на депозиране на заявлението по чл.410 от ГПК в съда /28.10.2020г./. Наред с това, цитираните доказателства установяват по делото, че ответникът е преустановил плащанията по процесния кредит на 27.05.2019г., като

след посочената дата ответникът К. не е извършвал плащания на суми за погасяване на процесния кредит.

В тази връзка, основателни се явяват и възраженията на особения представител, че предсрочната изискуемост, на която ищецът се позовава, претендирайки установяване дължимостта на всички парични вземания по процесния договор в пълния им размер, не настъпва автоматично, а е необходимо кредиторът да е уведомил длъжника за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, и то преди подаването на заявлението по чл.410 от ГПК, което волеизявление да е достигнало до длъжника.

Видно от приетите по настоящото дело писмени доказателства, въпреки възложената върху него доказателствена тежест, до приключване на съдебното дирене ищецът – кредитор не ангажира никакви годни доказателства за удостоверяване на факта, че приложената към исковата молба последна покана до С.К. от 21.05.2020г. е връчена на ответника, по какъв начин и на коя дата е осъществено това връчване. Поради това, в случая не може да се приеме за доказано, че ищецът -кредитора е уведомил надлежно длъжника К. за обявяване на кредита за предсрочно изискуем в пълния му размер, и то преди подаването на заявлението по чл.410 от ГПК /28.10.2020г./, което волеизявление да е достигнало до длъжника.

Съгласно Решение № 198 от 18.01.2019 г. по т. д. № 193/2018г., постановено по реда на чл.290 от ГПК по правния въпрос „Допустимо ли е предявеният осъдителен иск за вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен, ако предсрочната изискуемост е била обявена на длъжника с връчване на копие от исковата молба на особения му представител, назначен на осн. чл.47,ал.6 ГПК“, и с т.18 от [Тълкувателно решение № 4/18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС](#) са дадени разяснения, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в [чл.20а,ал.2 от ЗЗД](#), настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60,ал.2 от ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Според Решение [№ 114/07.09.2016г. по т.д. № 362/2015г. на ВКС, II т.о.](#), и [Решение № 139/05.11.2014г. по т.д. № 57/2012г. на ВКС, I т.о.](#), предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Ако волеизявлението на кредитора се съдържа в исковата молба по чл.422 от ГПК, какъвто се явява и процесният случай, съгласно изричното изявление на ищеца на стр.3 от исковата молба, може да се приеме, че предявяването на иска има характер на волеизявление на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем, и същият се обявява на длъжника с връчването на препис от исковата молба, то моментът на предсрочната изискуемост ще настъпи с получаването на преписа от ответника по иска. В

тълкувателните мотиви на постановеното по реда на [чл.274,ал.3 от ГПК](#) [Определение № 387/24.07.2017г. по ч.т.д. № 1369/2017г. по описа на ВКС, I т.о.](#), е застъпено становище, че условието за разглеждане на осъдителните искове, съединени при условията на евентуалност с установителни искове по [чл.422 от ГПК](#), е отхвърляне на установителните искове, поради ненастъпила предсрочна изискуемост на вземанията по кредита преди заявлението по [чл.410 от ГПК](#), като в този случай се навежда ново обстоятелство в исковата молба /, несъдържащо се в заявлението за издаване на заповедта за изпълнение и неподдържано спрямо предявените установителни искове/, а именно – уведомяване на длъжниците по кредита за изявлението на кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост със самата искова молба. В тази хипотеза, съединяването при евентуалност при посоченото условие на осъдителните искове с установителните по реда на [чл. 422 ГПК](#) е допустимо, а уведомяването на длъжника по кредита за изявлението на банката за настъпване на предсрочната изискуемост се осъществява с получаване на обективизираното в исковата молба изявление.

В този смисъл, релевантен по съществото на спора по осъдителен иск за вземане въз основа на договор за кредит, поради упражнено от страна на кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем, е фактът на съобщаване на длъжника от страна на кредитора на това негово изявление, като същото може да се обективира в самата искова молба и поражда правни последици с връчването на препис от нея на ответника по иска. Видно от данните по делото, в настоящия случай волеизявлението на кредитора за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, отправено с исковата молба, не е достигнало лично до ответника, призован по реда на [чл.47 от ГПК](#), а е достигнало до назначения от съда особен представител по [чл.47,ал.6 от ГПК](#), с получаването от същия на преписите от исковата молба и приложенията към нея на 10.05.2021г. Съгласно установената съдебна практика, връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител, и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици. В тази връзка следва да се има предвид, че последователно в практиката на ВКС се застъпва становище, че банката, ако не е уговорено друго, може да избере начин за връчване на горепосоченото изявление на длъжника, вкл. и чрез нотариална покана, и връчването ще е редовно осъществено, ако е била проведена процедура по [чл.50 от ЗННД](#) във вр. [чл.47 от ГПК](#), като отсъствието от адреса по [чл.47 от ГПК](#) се удостовери от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени, т.е. и без да е необходимо назначаване на особен представител в нотариалното производство /[Решение № 148/02.12.2016г. по т. д. № 2072/2015г. на ВКС, I т.о.](#), [Решение № 25/03.05.2017г. по гр. д. № 60208/2016г. на ВКС, II г.о.](#), и др./.

Предвид изложеното се налага извод, че в хипотезата на осъдителен иск за заплащане на суми по договор за кредит, в исковата молба по който е обективизирано изявление на банката-ищец, че упражнява правото си да направи целия дълг по кредита предсрочно изискуем, поради осъществяване на предвидените в договора или закона предпоставки, какъвто в случая е предявен от кредитора-ищец в условията на евентуалност – в случай на

отхвърляне на иска по чл.415,ал.1 от ГПК, връчването на особения представител представлява надлежно уведомяване на длъжника-ответник.

Преценявайки приетите писмени доказателства, както и фактите, настъпили след предявяването на иска, които са от значение за спорното право, съгласно чл.235,ал.3 от ГПК, съдът намира за осъществено уведомяването на длъжника за настъпването на предсрочна изискуемост на вземането чрез връчване на особения представител – адв. П.Б. на преписите от исковата молба и приложенията към нея.

Предвид обусловеността на установителния иск, предявен по реда на чл.422,ал.1 от ГПК, от издадената заповед за изпълнение на вземане, предметът на настоящото дело е обвързан от основанието и размера на вземането, заявени в заповедното производство. Уведомяването на длъжника, че кредиторът счита кредита за предсрочно изискуем, направено с връчването на преписа от исковата молба на особения представител след подаване на заявлението по чл.410 от ГПК, а именно : в хода на настоящото исково производство, има за последица настъпването на изискуемостта към този момент /10.05.2021г./, но променя основанието, но променя основанието, на което е издадена заповедта. В този смисъл, недопустимостта на изменение на основанието, от което произтича вземането по издадената заповед за изпълнение, съгласно т.11б от Тълкувателно решение № [4/18.06.2014г. по тълкувателно дело № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС](#), обуславя извод, че искът за съществуване на вземането, присъдено с издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК следва да се отхвърли на предявеното от ищеца основание.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че предявените иски по чл.415,ал.1 от ГПК във вр. чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени като такива в пълния предявен размер на вземанията, по отношение на които не е настъпила предсрочна изискуемост към датата на предявяване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда /28.10.2020г./, а именно : за сумата от 4 641.64 лв. - главница по договора за кредит, сумата от 2 415.17 лв. - възнаградителна лихва за периода от 20.07.2019 г. до 20.11.2022г., сумата от 480.26 лв. - мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.08.2019г. до 12.10.2020г., ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането.

Предвид отхвърляне на предявените от ищеца установителни иски по чл.415,ал.1 от ГПК във вр. чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД като неоснователни, съдът следва да се произнесе по предявените в условията на евентуалност осъдителни иски с правно основание чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, които съдът намира за частично основателни.

С оглед на изложените по-горе подробни съображения и съобразно разпоредбата на чл.23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Предвид изложеното дотук, съдът приема за безспорно установено съществуването на парично вземане на ищеца „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.”

Париж, чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“, клон България, от ответника С. М. К. – потребител, за сумата от 1730,21 лв., представляваща неизпълнено задължение за неизплатена главница по договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г., чийто размер се установява по несъмнен начин от заключението на приетата СИЕ, удостоверяваща извършени плащания от ответника за погасяване на процесния кредит в общ размер от 3769,79 лв. По делото не се оспорват фактите и от приетата СИЕ се установява също, че към приключване на съдебното дирене по настоящото дело ответникът не е извършил плащания на остатъка от дължимата главница в размер от 1730,21 лв. Не на последно място, въпреки възложената върху него доказателствена тежест досежно установяването на тези факти, до момента на приключване на съдебното дирене по делото ответникът нито твърди, нито ангажира годни доказателства, които да удостоверяват той да е изпълнил задължението си за заплащане на кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД на неизплатената главница в горепосочения размер.

Поради това, искът по чл.79,ал.1 от ЗЗД се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен в тази негова част, като ответникът бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 1730,21 лв., представляваща неизпълнено задължение за неизплатена главница по процесния договор, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяването на осъдителния иск – 25.01.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

По изложените дотук съображения, съдът счита, че предявените осъдителни искове следва да бъдат отхвърлени като неоснователни в частта им относно претендираните от ищеца вземания, както следва : за разликата от уважения размер на претенцията за главница от 1730,21 лв. до пълния предявен размер на сумата от 4 641.64 лв., за сумата от 2 415.17 лв., представляваща възнаградителна лихва за периода от 20.07.2019 г. до 20.11.2022г., както и за сумата от 480.26 лв., представляваща мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.08.2019г. до 12.10.2020г., ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането.

При този изход на делото и на основание чл.78,ал.1 от ГПК, основателна се явява и следва да бъде уважена претенцията на ищеца за присъждане на направените в настоящото съдебно производство съдебни разноски за доплатена държавна такса /181,53 лв./, за платено възнаграждение на вещо лице /240 лв./, за възнаграждение на особен представител на ответника /706,85 лв./ и за юрисконсултско възнаграждение /100 лв./, общо в размер на 1228,38 лв., които съдът следва да възложи в тежест на ответника, съразмерно на уважената част от исковете, т.е. в размер от 282,53 лв. Предвид отхвърлянето изцяло на предявените искове по чл.415,ал.1 от ГПК във вр. чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, съдът следва да отхвърли изцяло и претенцията на ищеца за присъждане в негова полза на сумата 150,74 лв., представляваща платена държавна такса, и сумата от 50 лв., представляваща разноски за платено юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство, общо 200,74 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на клаузите на клаузите на договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г., като неравноправни клаузи и противоречащи на закона по смисъла на [чл.146,ал.1 от ЗЗП](#) във вр. 143,т.5 и т.18 от ЗЗП във вр. чл.26,ал.1,предл.1 от ЗЗД, и на основание чл.19,ал.5 във вр. ал.4 от ЗПК, чл.21,ал.1 от ЗПК и чл.26,ал.1,предл.2 от ЗЗД – поради заобикаляне на закона.

ОТХВЪРЛЯ исквете с правно основание чл.415,ал.1 от ГПК във вр. чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, предявени от „БНП Париба Пърсънъл Файненс” С.А., с адрес на управление : Франция, гр. Париж, бул. «Осман» № 1, представлявано от Л.Д. и Л.В., чрез «БНП Париба Пърсънъл Файненс» С.А., клон България, със седалище и адрес на управление : град София, ж.к. «Младост» 4, Бизнес Парк София, сграда 14, представлявано от законния си представител Д. Д., чрез процесуален представител : юрисконсулт Н.М., против С. М. К. с ЕГН *****, с адрес : град Г.О. ул.. за приемане за установено по отношение на С. М. К. с ЕГН *****, че дължи на „БНП Париба Пърсънъл Файненс” С.А., с адрес на управление : Франция, гр. Париж, бул. «Осман» № 1, чрез «БНП Париба Пърсънъл Файненс» С.А., клон България, на **СУМАТА от 4641,64 лв. (четири хиляди шестстотин четиридесет и един лева и шестдесет и четири стотинки)**, представляваща неиздължена главница по договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15473068/23.11.2017г.; **СУМАТА от 2415,17 лв. (две хиляди четиристотин и петнадесет лева и седемнадесет стотинки)**, представляваща възнаградителна лихва за времето от 20.07.2019г. до 20.11.2022г.; **СУМАТА от 480,26 лв. (четиристотин и осемдесет лева и двадесет и шест стотинки)**, представляващи мораторна лихва за времето от 20.08.2019 до 12.10.2020 г.; заедно със законната лихва върху главницата от 4641,64 лв., считано от 28.10.2020 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 267/29.10.2020г. по ч. гр. дело № 1676/2020г. по описа на ГОРС, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА С. М. К. с ЕГН ***, с адрес : град Г.О. ул..., ДА ЗАПЛАТИ** на „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС” С.А., с адрес на управление : Франция, гр. Париж, бул. «Осман» № 1, представлявано от Л.Д. и Л.В., чрез «БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС» С.А., клон България, със седалище и адрес на управление : град София, ж.к. «Младост» 4, Бизнес Парк София, сграда 14, представлявано от законния си представител Д. Д., **СУМА в размер на 1730,21 лв. (хиляда седемстотин и тридесет лева и двадесет и една стотинки)**, представляваща неизпълнено задължение за неизплатена дължима главница по договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS – 15473068, оторизационен код а3669у91 от 23.11.2017г., чиято предсрочна изискуемост е настъпила с връчването на исковата молба в хода на исковото производство по гр. дело № 176/2021г. по описа на ГОРС, **заедно със законната лихва** върху тази сума, считано от датата на предявяването на осъдителния иск –

25.01.2021г. до окончателното ѝ изплащане, по бавкова сметка с IBAN: BG32 CITI 9250 1010 0091 41, BIC/SWIFT: CITI BG SF, Ситибанк Европа АД, клон България.

ОТХВЪРЛЯ исковите с правно основание чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, предявени от „БНП Париба Пърсънъл Файненс” С.А., с адрес на управление : Франция, гр. Париж, бул. «Осман» № 1, представлявано от Л. Д. и Л.В., чрез «БНП Париба Пърсънъл Файненс» С.А., клон България, със седалище и адрес на управление : град София, ж.к. «Младост» 4, Бизнес Парк София, сграда 14, представлявано от законния си представител Д. Д., чрез процесуален представител : юрисконсулт Н.М., против С. М. К. с ЕГН *****, с адрес : град Г.О. ул..., за **СУМАТА, представляваща разлика между уважения по-горе размер за дължима главница от 1730,21 лв.** (хиляда седемстотин и тридесет лева и двадесет и една стотинки) по договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15473068/23.11.2017г., до **пълния предявен размер на главницата от 4641,64 лв.** (четири хиляди шестстотин четиридесет и един лева и шестдесет и четири стотинки), заедно със законната лихва върху главницата от 4641,64 лв., считано от 28.10.2020г. до изплащане на вземането, за **СУМАТА от 2415,17 лв.** (две хиляди четиристотин и петнадесет лева и седемнадесет стотинки), представляваща възнаградителна лихва за времето от 20.07.2019г. до 20.11.2022г., и за **СУМАТА от 480,26 лв.** (четиристотин и осемдесет лева и двадесет и шест стотинки), представляващи мораторна лихва за времето от 20.08.2019 до 12.10.2020 г., като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА С. М. К. с ЕГН ***, с адрес : град Г.О ул..., ДА ЗАПЛАТИ** на „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС” С.А., с адрес на управление : Франция, гр. Париж, бул. «Осман» № 1, представлявано от Л.Д. и Л.В., чрез «БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС» С.А., клон България, със седалище и адрес на управление : град София, ж.к. «Младост» 4, Бизнес Парк София, сграда 14, представлявано от законния си представител Д. Д., **СУМА** в размер на **282,53 лв. (двеста осемдесет и два лева и петдесет и три стотинки)**, представляваща направените в исковото производство съдебни разноси за доплатена държавна такса /181,53 лв./, за възнаграждение на вещо лице /240 лв./, за възнаграждение на особен представител на ответника /706,85 лв./ и за юрисконсултско възнаграждение /100 лв./, съразмерно на уважената част от исковите, по банкова сметка с IBAN: BG32 CITI 9250 1010 0091 41, BIC/SWIFT: CITI BG SF, Ситибанк Европа АД, клон България.

ОТХВЪРЛЯ претенцията по чл.78,ал.1 от ГПК, предявена от „БНП Париба Пърсънъл Файненс” С.А., с адрес на управление : Франция, гр. Париж, бул. «Осман» № 1, представлявано от Л.Д. и Л.В., чрез «БНП Париба Пърсънъл Файненс» С.А., клон България, със седалище и адрес на управление : град София, ж.к. «Младост» 4, Бизнес Парк София, сграда 14, представлявано от законния си представител Д. Д., за заплащане от ответника С. М. К. с ЕГН ***** на **СУМА** в размер на **200,74 лв. (двеста лева и седемдесет и четири стотинки)**, представляваща направените в заповедното производство по ч. гр. дело № 1676/2020г. по описа на ГОРС съдебни разноси за платена държавна такса /150,74 лв./ и за юрисконсултско възнаграждение /50 лв./, като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Решението подлежи на въззивно обжалване от страните, в двуседмичен срок от връчването му, пред Великотърновски окръжен съд.

На основание чл.7,ал.2 от ГПК, на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____